

A **2**
NE
K **SOUDRUZI**
DO
TY

Anekdoty 2

Soudruzi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Nejedlý

Anekdoty 2: Soudruzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ANEKDOTY 2
SOUDRUŽI

CPress
Brno, 2018

Anekdoty 2

Soudruzi

Jan Nejedlý

Ilustrace: Marek Rubec

Obálka: Jaroslav Faigl

Odovědná redaktorka: Petra Kryštofová

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2154-2

ISBN e-knihy 978-80-264-2255-6 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34 445.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

*Jaká je největší stavba socialismu?
Ta bouda, co na nás ušili.*

SOCIALISMUS DO KAPSY

Režisér Zdeněk Podskalský si v roce 1982 zapsal do deníku: „Dnes ráno říkal na parkovišti hlídač, že umřel Brežněv. A lidi se ho ptali, jak je to dál, protože mysleli, že je to anekdota.“ Čas socialismu se totiž odvíjel od anekdoty k anekdotě; ne že by byl tak veselý, ale jinak tu absurdní dobu nešlo přečkat.

Vtipy se šířily větší rychlostí, než jakou létaly kosmické rakety. Mnohdy nebylo třeba ani moc co vysvětlovat. Prostě, muž na Václavském náměstí zvrací a kolemjdoucí říká: „Úplně s vámi souhlasím.“ Anebo: muž si koupí v trafice noviny s nepotištěným papírem. „Kde jsou písmena?“ ptá se. „Na co písmena? Všechno je jasné!“ zní odpověď. Humor byl zkrátka naší nejrozšířenější formou odporu proti bolševickému balamucení.

Jazzman Laco Déczi si ovšem z malých českých odbojářů, bojujících nejčastěji za hospodským stolem u sklenice piva, dělal srandu. Říkal: „Jak se pomstíš komunistovi? Sedneš do vlaku a jedeš

ven z Prahy, ale musíš osobákem, aby tě nestihli sledovat. Asi třicetkrát přestupuješ, až se dostaneš do Humenného, a tam jsou na nádraží kamínka, ve kterých se v zimě občas topí. Ty se rozhlédneš, jestli v čekárně nikdo není, otevřeš kamna, řekneš do nich „stejně komunisty nemám rád!“ a jedeš zase do Prahy.“

Pravdou je, že čím méně létalo na soudruhy kulek z revolverů, tím více jim přistávaly na ciferníku pomyslné kravince nadávek, pošklebků a anekdot. Šedivá doba rozkvetla humorem jako zahrádka. A co víc, paměť humoru zachovala podstatné aktéry a děje pro příští pokolení. Proto je tato knížečka cosi jako socialismus do kapsy. Komunismus v kostce. Totalita pro greenhorny.

Neznámý lidový vtipálek totiž velmi dobře věděl, že „komunista je člověk, který je ochoten položit váš život za svou věc“ a „socialismus je nejdelší a nejstrastiplnější cesta od kapitalismu ke kapitalismu“. A tak to prostě je. Rudí soudruzi vybudovali velkolepý omyl lidských dějin, po němž zůstaly miliony zničených životů a skvělých vtipů. Pojdme si je připomenout.

Jan Nejedlý

NEŽ ZAHŘMĚL ÚNOR

Který rok byl nejhorší?

Rok 1921. Vyhořel plzeňský pivovar, byla založena KSČ a manželům Jakešovým se narodil syn Milouš.

Novinář dělá rozhovor s člověkem, který se osobně potkal s odbojářem Julkem Fučíkem.

„Kdy jste se se soudruhem Fučíkem setkal?“

„Za války. Jednou ráno se podívám z okna a vidím, jak nějaká postava přelézá náš plot. A protože mi ten člověk byl povědomý, říkám si... Je to Julek, není to Julek? Potom ta postava přeběhla náš dvorek a zase jsem si říkal... Je to Julek, není to Julek? Tak jsem zavolal na gestapo – a byl to Julek!“

U výsledku.

„Jak se jmenuješ?“

„Profesor Horák.“

„Lžeš!“

„Fučík nikdy nelže!“

Ptají se turisté starého bači na Slovensku:
„Dědečku, jak jste se ocitl tady
v pastoušce?“

„Bol som bohatý bača. Mal som dvesto
oviec. Ale najprv prišiel vlk a zobral mi
štvrtinu oviec. Potom prišiel medveď
a zobral mi tretinu oviec. A potom prišiel
jaguár a zobral mi všetko.“

„Dědečku, jaguár? Tady na Slovensku?“

„Eh, čo táram! Február!“

Slovenské národní povstání.

„Tu letisko Tri Duby. Pristávate na letisku
Tri Duby. Pristávajte viac vľavo, viac
vľavo! Pristáli ste. Tu letisko Dva Duby...“

Víte, čím vlastně byla druhá světová
válka?

Epizodou ve Slovenském národním
povstání.

Tři největší pohromy, které mohou potkat
národ během války:

1. Být obsazen Němci.
2. Být bombardován Američany.
3. Být osvobozen Sověty.

V pražských tramvajích se po válce
objevil obrázek ruského vojáka,

podávajícího krajíc chleba s máslem
malému děcku. Nápis pod obrázkem
pravil: „Přítel dá ti krajíc chleba.“
Občané pod to s oblibou připisovali:
„UNRRA dala – nekecala“.

Definice socialismu: „Ještě trochu
víc masa a zatemnění a bude to jako
v protektorátě.“

RUDÍ VLÁDCI

Probudí se ráno na Pražském hradě Klement Gottwald s těžkou hlavou po noční pitce, tak se jde provětrat k oknu. Otevře a strne. Ve sněhu je močí krasopisně vyvedený nápis: „Kléma je vůl!“

Gottwald se rozzuří, zavolá ministra vnitra a dá mu ultimátum – buď do večera zjistí, kdo to napsal, nebo letí. Ministr se hlásí už v poledne.

Gottwald se nedočkavě ptá: „Tak soudruhu, už víme, kdo to byl?“

„Soudruhu prezidente, víme i nevíme.“

„Jak nevíme? To vás nenapadlo udělat analýzu močí?“

„Tu jsme udělali. A zjistili jsme, komu patří. Je to moč Viliama Širokého.“

„Dobytek jeden! Za tohle bude viset! A co tu ještě okouníte?“

„Udělali jsme i analýzu písma, soudruhu prezidente. Je to rukopis soudružky Marty Gottwaldové.“

Přijdou soudruzi z ÚV KSČ na Hrad a hledají Gottwalda. Marta se jim snaží

pomoci a otevírá šatní skříň: „Tak generálská uniforma tady je, takže medaile si leštit nešel. Tramvajácká tu taky je, takže spravovat elektriku taky nešel. Á, není tu hornická, tak to je ve sklepě pro uhlí.“

Prezident Antonín Zápotocký byl po několik dní nezvěstný. Šuštanda si myslela, že už je po něm, ale šlo o omyl. Prezident byl pouze v nemocnici. Řezali mu uši, aby se vešel na známky.

Při volbě prezidenta Antonína Novotného byl jen jeden hlas proti – hlas lidu.

V roce 1955 zavítal do Československa indický ministerský předseda Néhrú. Po oficiální návštěvě jej pozval Antonín Zápotocký na večeři do své soukromé vily. Ind vkročil do haly a představil se: „Néhrú.“

„A to já zas hru!“ zazářil Zápotocký. Popadl hosta za rukáv, vtáhl do pokoje, otevřel almaru a hrdě mu ukázal šest tahacích harmonik.

„Sexteto?“ ptal se uznale Ind.

„Nesek sem to!“ urazil se Zápotocký.

„Koupil!“

Pionýr Vohnout přišel pozdě do školy.
„Prosím, soudruhu učiteli, nám nesvítla žárovka.“

„Pročpak jsi tedy nerozsvítil petrolejovou lampu? Za starých kapitalistických časů jsme svítli jenom petrolejem.“

Ze zadní lavice se ozvalo: „Po staru se žít nedá!“

„Kterej blbec to řek?“ rozzlobil se soudruh učitel.

„Sím, prezident Zápotocký.“

Antonín Novotný sedí na Pražském hradě u klavíru a ťuká na různé klávesy. Pak zavolá na manželku: „Božka, kde je gé?“

„Proč zrovna gé?“

„Chtěl bych si zahrát Gde domov můj!“

„Jaký je rozdíl mezi Antonínem Novotným a Švejkem?“

„Švejk byl chytrý a předstíral blbost.“

„A Novotný?“

„Ach, víte, ten nesloužil v c. a k. armádě.“

Prezident Novotný rozhodl, že při zasedání ÚV KSČ zazní úvodní píseň, a proto zadal výběr skladby své kanceláři. Tajemníci vybrali dvě písně, jednu od Matušky, druhou od Gotta. Přišli s tím za Novotným a ten hned rozhodl:

„Matušku ne, on zpívá ,tuhle rundu platím já, ještě by někdo mohl chtít, abych mu něco platil. Pusťte tu druhou, tu Kantátu o prezidentovi.“

Načež se ozvalo: „Ze zdi na mě tupě zírá...“

Dumal, dumal soudruh Novotný, je-li Země opravdu kulatá. Pořád mu nešlo do hlavy, že se moře a řeky při tom nevylejou. Zavolal si ministra Šimůnka a debatovali, je-li to možné.

Soudruh Šimůnek mínil: „Koukej, musí to být pravda, protože, jak víš, v únoru 1948 jsme se vysrali na Západ a teď nám přišlo hovno z Východu!“

Jako obvykle Novotný řádl na sjezdu. Když přišel domovní důvěrník Crha domů, vypravoval ženě: „Představ si, že mluvil tři hodiny. To bylo úžasný!“ „A o čem mluvil?“

„To nevim, to von neřek.“

Prezident Novotný se nudil. Stěžoval si Fierlingovi a ten hned, že mu pošle cikána, který prý umí vypravovat anekdoty. Cikán byl oslněn nádherou Hradu a rozhlížel se udiveně kolem sebe. Až si toho všiml Novotný a povídá:

„No, co se divíš, cikáne? To je ta naše socialistická republika. Takhle to bude vypadat za tři roky u každého dělníka!“
Podrbal se cikán za ušima: „Tak teď nevím, soudruhu, mám vypravovat anekdoty já vám, nebo vy mně?“

Pozval prezident Novotný pionýry na Hrad. Rozmlouval s nimi, hlavně pionýrek si všímal. Zvláště jedno děvče se mu líbilo. Ale to se náramně nudilo. Soudruh prezident chtěl děvče povzbudit: „Pojď, najdeme si spolu zábavu, aby ti zde bylo veseleji. Každý si vzpomeneme jeden verš. Já třeba začnu takhle: Dnes se u nás lidé dobře mají, masa se teď dosytosti nají.“

„Ale, soudruhu prezidente, vždyť to není pravda,“ namítá pionýrka.

„No dobrá,“ připouští prezident, „ale rýmuje se to. Teď to zkus ty!“

„Maminka s tatínkem stále jen pracují, ale masa máme jen jednou týdně.“

„Vždyť se ti to vůbec nerýmuje,“ směje se Novotný.

„Ale je to pravda,“ odsekne pionýrka.

Píše se rok 1966. Adepta studia sochařství přivedli k soše Antonína Novotného, na níž měl najít tři chyby.